

jaj az egyiptomi Gangá, jaj a Duna-
völgyi Gangá és jaj a földkerekség
összes Gangesze, — ha ily hazát kínál.

Látnád csak a kongó kastélyok termes
csarnokát; mumifikált arcú komornyikok
halálos lépteit, hol nehéz ezüstökben,
vertarany tálakban, ó mozdíthatatlan,
félrefordított arcú Országló, frissen
töpörített, hűlt hulla-tetemeket
szolgálnak hőszín-abroszokra, s mellé
reszkető tükörtojást. — Na föl!

Tedd a dolgod végre! Állj a bégetők elé:
Tavaszi ígéretével, suhogó karddalokkal,
villámok feltámasztásával pörgess kereket:
Teljes fordulattal, izmok szakadásáig lendüljön
a mélység — mert nem látnak a vakok;
örök alvómaszkot kötöttek szemeikre a
feketekezesztyűs éjszakák, — hát kinek a címerét
viselik kézfejükön ezek, hogy halálraitéltek
rettenetét terítik, szemfödő lepelként
e pillangó világra?

KESZTHELYI REZSŐ

A tárgyak közötti

a hóhullás beszakítja
az erek falait és ellobban
a gyengeség levegője

hiszen a föld angyalai
elborítják a csontokat
s a nagy vérrögök hiába
hallják a repülés éjszakáit

ám a tudó öröm még ilyenkor
a szájba betör a tér

ezernyi szép sárkány-feje
s a halál is feljön a madarakig —

ezután nehéz lesz lebontani
a valóság csöndjét a holdfény
golyáiról és befedni a kő
minduntalan fogyó szívét

és ami lepkényi különbség:
napkeletről jön a napkelte
és árnyékokba tűnik szét

Hát nem példabeszédekben beszél ez?

Vágy-nesz voltál; ki látsz
engem, és megvizsgálhattad
irántad való érzéseimet:

szakítsd külön őket, mint
a mészárszékre való juhokat, és
készítsd őket a megölésnek napjára!

Azután (majd): ami előtted lesz,
edd meg, zabáld föl, és menj;
a vér-bőjt csak megalázna engem.

Eridj, hőszemű szerelmem!
Meddig vakítson még a csont,
meddig száradjon még a tenger?

Hiszen űzted már eleget
testemből a testet,
lelkemből a lelket, Te,

akitől — — — — —
— — — — — lettem
— — és — — most — — vagyok

szemed étvágytalan szeme,
közöny-sebed téboly-sebe,
a látás láthatatlan nézése:

a pillák, a pillák leélhetetlen
munkája, hatalmasan fehér,
hatalmasan fehér mozgásban.

Keménnyé tettem arcodat,
mint a gyémánt — és
a lélegzeted is olyanná;

félni azonban
ne félj:
homályos ajkú, aki él;

követ vet a méltóságos
kékre, és addig vár,
míg az bárkaként visszatér.